

er, der er der ingen Sag, og da Klagen var taget tilbage, havde jeg helst set, at vedkommende Kaptajn havde sønderrevet den med det samme. Dermed var den bortfaldet. Kaptajnen var imidlertid af en anden Opfattelse. Han mente, at han ikke kunde tie overfor sine overordnede med, at noget saadant havde været i Gære. Derfor sendte han alligevel Klagen til Chefen, og denne har saa foranlediget den Sag rejst, som førte til, at de to Mand blev dømt. Nu er Sagen appelleret af mig til Overkrigsretten, og saa længe Retten sidder, bør der være Tavshed om Sagen. Nu indhentes der yderligere Oplysninger i Sagen, saa den vil blive alsidigt belyst, og saa snart Overkrigsrettens Dom er fældet, vil den blive offentliggjort. Derefter vil der være Lejlighed for de Herrer til at sætte sig ind i alle Enkeltheder Sagen vedrørende og øve Kritik, hvis de da mener, der er Anledning dertil.

Finansministeren (N. Neergaard):

Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) og det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) har rettet det Spørgsmaal til mig, hvorledes Regeringen vilde behandle Sagen om de gamle Soldater fra 1864. Det vil endnu være i frisk Minde, hvorledes vi i 1906 fik en Lov om Veteranerne fra Treaarskrigen, og at det den Gang blev udtalt indirekte som en Forudsætning, at naar 50 Aars Jubilæet oprandt for Krigen i 1864, skulde ogsaa disse gamle Krigere have en Paaskønnelse, men samtidig blev det rigtignok ogsaa udtalt som en Forudsætning, at det skulde ikke ske før. Denne Forudsætning vedkender selvfølgelig den nuværende Regering sig fuldt ud. Jeg antager, Forudsætningen maa være den, at der ligesom for Treaarskrigens Vedkommende skal ydes en Hædersgave paa 100 Kr. til alle dem, der i 1864 har staaet ved en til den danske Hær hørende Afdeling, medens den var paa Krigsfod, eller har været udkommanderet med eller som frivillige gjort Tjeneste om Bord i et i Anledning af Krigen udrustet Skib. Nu anslog man i Aaret 1906 Antallet af disse gamle Krigere fra Treaarskrigen til omkring 6,000, men det viste sig hurtigt, at dette Tal var alt for lavt anslaaet. Det lader til at være noget, der styrker Helbredet paa de gamle Dage, at have deltaget i en Krig. Man regnede ud fra almindelig Sandsynlighed med Hensyn til Livsvarigheden, men det viste sig, at disse gamle Soldater — hvad i og for sig ikke kunde komme nogen overraskende —

var sande Kærnekarle, de holdt sig nemlig udmærket godt i Live langt længere end efter den sædvanlige Sandsynlighedsberegning. Det første Aar 1906—07 var der 7,700 af dem i Stedet for 6,000, og det følgende Aar var, hvad der paa en Maade kunde se mærkeligt ud, Antallet yderligere forøget. Det laa i, at flere og flere efterhaanden blev opmærksomme paa, at her var der 100 Kr. at faa, og saa mødte de og legitimerede sig, saa at vi i det Aar, der fulgte, fik godt 8,500. Følgen deraf var, at den Statsudgift, der var anslaaet til 600,000 Kr., blev til godt 850,000 Kr. Naturligvis gik Antallet derefter tilbage Aar for Aar, og nu i det sidste Aar er det sunket til godt 3,500. Vi anslaaer det for Finansaaret 1913—14 til kun at skulle være omtrent 3,000.

Naar vi nu vil se, hvad det finansielt vil kunne betyde at give en Lov for Kriegerne fra 1864, bygget paa samme Grundsatninger som den eksisterende Lov, viser det sig, at Udgiften vil blive endog meget betydelig større. I 1850, da Hæren var paa sit højeste, naaede den aktive Hær efter Generalstabens Opførelser en Styrke paa godt 46,000 Mand, men den aktive Hær var, da den i 1864 var paa sit højeste, godt 61,000 Mand. Desuden maa det erindres, at Loven om Hædersgaven til Veteranerne fra Treaarskrigen blev givet 55—56 Aar efter Krigens Afslutning, medens vi nu skal lovgive om en Hædersgave til Veteraner fra 64 omtrent 50 Aar efter. Nu kan det jo være, at dette sidste kan antages at blive opvejet ved en anden Omstændighed, nemlig den, at man gik højere op i Aldersklasserne ved Indkaldelserne i 1864 end under Treaarskrigen. Navnlig det Forhold, at Rammerne i mange Afdelinger blev overordentlig stærkt tømt derved, at Holstenerne enten ikke mødte eller blev sendte hjem, idet man ikke vilde have deres Tjeneste, da man ikke kunde stole paa dem, bevirkede, at man indkaldte værnepligtige af de ældste Linieaargange og af Forstærkningsmandskabet til at fylde de ledige Pladser ud. Skal vi nu antage, at disse to Faktorer vil opveje hinanden, den Omstændighed, at denne Lov kommer 6 Aar tidligere i Forhold til Krigen end den anden Lov og den stærkere Indkaldelse af gammelt Mandskab i 1864, saa bliver alligevel de Forholdstal, jeg nævnede, tilbage. Regner vi dermed, vil vi faa 11—12,000 Nydere af Hædersgaven for Krigen i 1864, og det er let at regne ud, at det vil udgøre mellem 1,100,000 og 1,200,000 Kr. Lægger vi saa denne Sum